GS1828

Hjeltarnes Samtal

med den tappre och omiſtelige, men på ſin
hemreſa från Konſtantinopel, i nejden af
Breslau, den 19 Juni 1739, förſåtligen mördade

Swenſke Majoren wid Uplands Regemente,
den Wälborne Herren Herr

Malcom Sinclair,

uppå de ljuſwa Elyſeiſka fälten i de dödas rike.

Berättadt af Herden Celadon, ſom af en
gammal obekant gubbe blifwit oförmodeligen dit- och dädanförd.

Jönköping,
hos J. P. Lundſtröm, 1848.

lar höga, I klara hwaſſen derpå ſe'n Begynte ſig att löga: Hon klädde präktigt guldmoär Uppå agatebergen, Och gjorde himlen klar och ſkär, I höga ſaphirsfärgen.

8. Beredde fågelſwärmen nu Med gäll-ljudd ſilfwertunga, För denna gyllne purpurbrud Begynte till att ſjunga; Kriſtallekällan, ſom utför Demanteklippan kullra, Hon wid ſin klara uppgångsdörr Med perleböljor pulra.

9. Inunder hwart ett ſkuggrikt trä Gråhärige ſig döljde Dem nöjde ſatt uppå ſitt knä Och med ſin mantel höljde, Och gaf dem nektar utur gull, Och dem i kärlek kyſte; Med ett ord ſagdt: den ort war full Af allt hwad ädelt lyſte.

10. Ack! ſad' jag, täcke gubbe! hwad En ſällhet du mig ämnat? Jag är ſå hjertans nöjd och glad, Att jag min får har lemnat; Säg, får jag icke här med dig Bakom en buſke lefwa, Och uti himmelſke nöje mig Inſwepa och inwefwa?'

11. Men han mig ſwarad': kära, häll! Den här ſkall bo och bygga, Han måſte förſt på werldens häll Slå odygden till rygga: Ty utaf alla du här ſer, Är ingen, ſom ej kämpat, Den ene mindre, andre mer, Och henne förolämpat.

12. Härwid jag puſtad' ängsligt till, Men fick ej tid att tala; Ty ſinnet föll mig i en grill, Och allt för ljuſlig dwala; Emot oſs kom en täcker park, Ett Floras mäſterſtycke, Der Gudarne af fruſen mark Ha' gjort ett ſommarſmycke.

13. Der ſtodo lagrar i gewär, Och ſkyldrade för ſolen, Derunder wexte röda bär, Som prydde gröna jorden, Der ſtod en wattukonſt och gråt, Så klara wattnet flödde; Så war, ſad' gubben, hennes ſed, Sen Carl den Tolfte dödde.

14. Och är det fåfängt bjuda till Beſkrifwa denna prydnad; Med tyſthet jag här hellre will Bewiſa himlen lydnad: Dock kan jag ej förtiga, hwad Oſs ſen för nåde hände, Då jag min ögon nöjd och glad Åt höga ſlottet wände.

15. För nämnde ſlottets kopparport En hop ſtålklädde ſwenner, Nedkomne ifrån Baldurs ort, Helt trogne Martis wänner, Med dragne pampar ſtodo wakt, Att ingen ſkulle klifwa På ſlottets ſammetsklädda prakt, Ell' blanka ſilfwerſkifwa.

16. Men, tänk! ſå biſtre, ſom de här, Med bleka anſigt' ſtodo, Och hotade med blankt gewär; Så tog de dock till godo, Att gamla gubben ledde mig I deras förmak dyra, Der ett ungt lejon roat ſig, Ett kroſſadt klot att ſtyra.

17. Jag häpnad' nu långt mer än förr, Men ſkräcktes ännu mera, När gubben lätte på en dörr, Af klara ſilfret ſkära: Inför denſamma war en ſal, En ſal för alla ſalar; Der inne luften war helt ſwal, Och ljuſet ſom i dalar.

18. Kring om ett präktigt ſilfwerbord Tolf Swenſka Carlar ſuto, Som talte intet många ord, Men kungaminer guto; De åtta ſågo gamla ut, De fyra intet ſpåde; De förre, ſom de dock förut Från werlden gjort aſträde.

19. Den nionde i denna rad Tyckt's ha ett haſtigt ſinne; Den tionde ſågs dierf och glad, Med mod i bröſtet inne: Den elfte war en täcker karl, Han ſatt och räkna pengar, Han delte ut, likſom en far Till ſina barn och drängar.

20. Den tolfte war en zirlig, läng Och wäl uppwerter hjelte, Den man kund' ſe ej enda gång Sitt karlahjerta ſällte. Hans ögon woro oför-

da ſtrömmar rinner, Der kan man ſe en hjelteſed, Som ej i döden ſwinner: Tänk på, han kommer från Turki't! Ack! låt oſs då få höra, Hur'ledes Mars ſin dragne pilt Nu brukar till att föra!"

34. Strax reſte de ſig alle tolf, Wår Sinclair att beſtråla, Som deras blanka ſilfwergolf Med röda ſaften måla'; Den elfte ſad': "Stig, hjelte, hit Till bordet me'n du talar! Lägg bort piſtolen och din pilt: Han dig ej mer hugſwalar."

35. Ty klef han fram uti ſin blod, Att den kring benen ſtänkte, Ett karlawäſend', hjeltemod I röda köttet blänkte, Den tolfte ſad': "Berätta ſnart Hwad ſker i wåra länder, Ditt ärende och öfwerfart, Samt hwad deruppe händer!"

36. Jo, börjad' han, wårt Swea är En dame ſom ſtilla ſitter, Och ſina gröna lagrar ſkär, Förnöjd med fåglaqwitter: Hon dricker fridens ſöta win Ur Fredriks gyldne koppar, Och ſkådar med en hurtig min På ſina blåa troppar.

37. Och ſkall knappt någon hafwa ſett En ſå förnuftig ſticka, Som, faſt hon framdel's ſig beredt På grönan kjortel ſticka, Har hon dock laddat flinkt gewär, Och lagt utmed ſin ſida. Så att, om nå'n ſkull' gå för när, Skall han i fallet bida.

38. Hon klär ſig ſom en karl med hatt, Och lider ingen möſſa; Deſs purpurmun får ingen ſatt, Faſt mindre lof att kyſſa, Mer än ſom hennes äkta man, Kung Fredrik ſtore, dyre, I hwilkens trogna, ſtarka hand Hon anförtrott ſitt ſtyre.

39. Och ſom hon wänlig min will ſe Af alla uppå jorden, Så täcktes hon ock nådigt ge Åt mig de höga orden: "Red, Sinclair, red dig till och far Till Sultans warma länder; Du wet wi wänſkap plägat har, Se'n Carol war i Bender."

40. Ty for jag dit i ſtörſta haſt, Kom lyckligt ock tillbaka; Men åter bort på lyckans kaſt, Min Konungs wärf bewaka', Kom lyckligt dit, förrättad' wäl Hwad mig war budet göra, Faſt owäns arga, falſka ſjäl Will ſmädetal kringföra.

41. Nu ſlogs Sultan, och ſläſs ännu Med Ryſka Kejſarinnan. De ge hwarannan tu för ſju; Dock tycktes Sultan winna. Och efter jag till honom for, Strax Ryſka hofwet giſſa', Att jag på Sweriges wägnar ſwor Med honom punkter wiſſa.

42. Man tillad' äfwen ockſå ſe'n Och illſkan dermed wiſte, Att mången Ryſs båd' arm och ben För min ſkull plötsligt miſte, Och att jag kund' ej för min död Det wäna folket lida, Samt att min klinga ofta flöt Okallad ur ſin ſlida.

43. Nu war jag reſter derifrån, Till Breslau ändtlig kommen, Hwareſt, när ſåſom min perſon Af Amtet blef förnummen, Mig önſkades en lycklig fart Till Swenſka Kungens länder, Det jag ock upptog för en art Af Sweriges trogna wänner.

44. Men när jag ſedan några mil På wagn från ſtaden hunnit, For en af ſex, likſom en pil, Förut, den ſe'n mig wunnit; Han kom tillbaka, lade an, Och frågad' hwad jag förde För luſtigt nytt till Sweriges land, Som Ryſka Kronan rörde.

45. Jag wiſte'n af rätt temligt kort; Men fyra hans dragoner, De ryckte mig af wagnen bort, Urſinnige poltroner, Och refwo till ſig allt hwad ſom På papper war uppſkrifwet, Der jag helt troget handlat om, Hwad Swerige nyttigt blifwit.

46. Se'n ſporde han mig åter till, Hwad mera nytt jag hade; Jag teg derpå, förbittrad, ſtill, Då annan en ſtrax lade Mig genom hufwud

band, Skull' binda alla twiſter; Och hwar och en kom till förhör, Så ſnart det honom borde. Men ingen inför deras dörr Okallad träda torde.

60. Här war en Kejſerlig och Franſk, Samt Engelſk, Preuſk och Ryſker, Här war en Italienſk och Spanſk, Holländſk ſamt Danſk och Tyſker; Ja, jag kan ſannerligen ej Mig alla nu erinra, Men alla ſyntes utaf mej I guld och ſilfwer glindra.

61. Jag ſtod hos gubben ſå långt bort, Att jag ej kunde höra, Hwad deſſe Herrar talte kort, Ell' det till ſinnes föra; Dock ſmög jag uti ſkuggan fram, Så ſnart en tala börj'de, Som ſad' ſitt hof fått hjertekram Af allt det Sinclair förjde.

62. Och talte'n likſom man förut Skull' trott det hofwet willa, Att Sinclair på ſitt lif fick ſlut, Och nödgades bli ſtilla. Han ropad' mycket om honneur, Om ädelt, chriſtligt ſinne, Och att deſs hof allt ärbart gör För werldens friſka minne.

63. Han declarera' den inſam, Och hofwets rang owärdig, Som intet hade blygd och ſkam, Att ſlå en ſå rättfärdig. Och när han ändtligt talat ut, Så ſtrök han uppå foten, Och mente för ſin ſöta trut Nu lagat bot för ſoten.

64. Man tog hans talan gunſtigt opp, Med helt förſtällda miner. Man log åt tankans fria lopp, Och tungans ſtyfwa liner; Siſt tacka' mannen gunſtigt för De målade douceurer, Som han ſå ymnigt dem nu gör, Af alla ſlags couleurer.

65. Juſt nu ſteg Carl den Tolfte bort, Tog Sinclair uti handen; De gingo ut, och innan kort Sågs de på gröna landen: De gick tankfulla upp och ned I wackra gångar gröna. Att de om wigtigt taltes wid Man kunde ſe och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war Hwarom de raiſonera; Men ſtundom sågs den ſtore Carl Sig litet alterera. Omſider kommo de igen, Då Carl den Elfte fråga: "Hur' ſtår det till, min Son och wän? Ditt hjerta ſtår i låga."

67. "Åh, bagatelle! ſad' han, min Far, Jag utaf åtrå brinner, Att ſe om Mars der upp' är karl Och om han kranſar winner; Jag will mig laga till, gå opp, Wil borta några dagar, Och föra an min hjeltetropp, Så att . . . brakar."

68. "Kom, Sinclair, ſad' han, kom, följ med, Wi ſku' för ro ſkull pröfwa, Att bryta ſtål, ſom ruttet trä, Och ſtyfwa kaxar ſöfwa?" Wår Sinclair genaſt färdig war, Höll tropp med ſlika frågor; Han tog en air, ſom modig karl, Och döljde ſina plågor.

69. "Flinkt wäſend'," ſad' Kung Carl, "ſkall bli, Friſkt, buſſar uti Norden! Båd' ſol och måne ſkall få ſi Förändring uppå jorden: Kom, Sinclair, låt oſs här gå opp, Och genaſt ſlå till chorum, Och rida kring i fullt galopp På Martis flinka forum."

70. Den Elfte tog den Tolfte ſatt, Rätt ſom han ſkull' marchera, Och ſad': "min Son! Wi ha god natt Från werlden tag't; än mera Om du nu ſkulle komma hän, Wor' ingen ſom dig kände, I hela wida Sweriges Län, Ell' tankan på dig ſände."

71. "Föröfrigt drar wår Måg, din Bror Och Swåger, Fredrik Store, För allting omſorg, ſå jag tror, Om du der ſjelfwer wore, Så ſkull' det wara alldel's ett; Du känner ock Ulrika, Din Syſter, derför' kom och ſitt, Ej efter oro ſika."

72. "Jag menar du må wara mätt Af ſlika ſura druſwor, Som hade knappt på thronen trädt,

86. Derpå fick jag ſtrax ſe min hjord, Och lamungarne ſnälle, Som åto wid ſitt blomſterbord, På ſamma rum och ſtälle. "Se nu," ſad' gubben, "lemnar jag Dig der jag dig från ledde, Och glöm nu aldrig denna dag Ell' hwad på honom ſkedde."

87. Och härpå tog han mig i famn, Och tacka' för godt följe. Jag bad'n ſäga mig ſitt namn, Men han mig det fördöljde. Sen ſtulltad' han från mig igen, Jag ſtanna qwar och qwillra', Tills denne min utlefde wän Utur mitt ſigte tillra'.

88. Se'n ſatte jag mig ned och gråt, Och ömkade den ſkade, Att Sinclair ſå i haſtighet Sin ögon ſammanlade: Det war likwäl en hurtig karl, En krigsbuſs och en hjelte, Som, om raiſon fått wara qwar, Med Kuthler wäl ſpändt bälte.

89. Ack! tänk hwar redlig Swenſk uppå Den Herrens Swenſka hjerta; Mång hjeltes hjerta blifwa må Mot hans en liten ärta. Ja, tänk uppå, hur' ſom han föll, Och hwem den gerning gjorde, Samt hur' han tyſt i döden höll, Hwad ſägas juſt ej borde.

90. Derför, I Hjeltar, ſom ha mod Och hjerta uti bröſte', Ack! hämnen Malcom Sinclairs blod, Som Kuthler mordiſkt öſte; Föröfrigt är jag ſtädſe er Tillgifwen alla tider, Och ſlutar nu, helſt ſom jag ſer, Wår ſol i ſkuggan ſkrider.

Siſt, när på ljuſlig blomſterplan Jag mina lam utförde, Och ſatte mig, ſom jag war wan, Der jag bäſt lärkan hörde; Så kom till mig en gammal man, Beprydd med ſilfwer-hären, Han ſåg mig ganſka gunſtigt an, Och hälſade: God mären!

2. Hör, ſade han, kom, Celadon! Följ med mig litet ſtycke; Lägg från dig dina lapprisdon: Du ſkall ſå höra mycke. Jag ſteg ſtrax upp, lad' flöjten bort, Tog gubben uti handen, Och kommo wi ſtrax, innan kort, Till obekanta landen.

3. Ett faſligt berg midt för oß war, Det jag rätt häpna' före; Men gubben ſade: Ah, war karl! Wi få ej hißna böre; Säg! Wet du ej, att weklighet Har aldrig wunnit ära; Men deremot manhaftighet Ses alltid kranſar bära.

4. Häraf ſå blef jag fuller ſtyrkt, Men återgen förſkräckter, När gubbens hand med roſtig dyrk At bergets port blef ſträckter: Jag wille rymt tillbaka; men Han fattad' mig i armen, Och ſade: Har du då, min wän, Ej hjerta uti barmen?

5. Jag måtte ropa eller be, Det halp dock intetdera; Jag ſkulle in, wi fingo ſe I berget gubbar flera, Dem jag dock alla trodde wäl, Emedan ſom jag wißte, Att de en Swenſk uppriktig ſiäl I ſkrynkne lemmar hyſte.

6. Wi gingo deßa ſnart förbi, I wåra ſkumma ſalar; Men fingo derpå genaſt ſi Täckt liljekladda dalar, Och lundar af cypreßeträd, Samt cederprydde höjder; Wi togos mot af en allé, Som war af lindar höjder.

7. En äkta ſol med ſilfwerſken, Och perleſträ-

ſträckt' Likſom på unga örnar; Hans ſtyfwe näſwar knyttes käckt, Som ramar uppå björnar.

21. Hans korta hår, ſom kam'des opp, Afbildade en krona, Som war åt en ſå duktig kropp En zirlig hufwudbona; Hans armar, ben, wor' full' af merg, Hans ſkuldror utaf ſtyrka, Hans länder woro likſom berg, Och marmorn i wår kyrka.

22. Han ſatt uti en Swenſker rock, Af blått paßabelt kläde, Han hade elghudskyller ock, Som aldrig låg i träde, Och handſkar utaf ſamma ſlag, Som långt på armen räckte; Tror knappt manchetten ſatt i lag, Den ſtyfwa kragen täckte.

23. Ett tjockt gehäng, tre finger bredt, War ſpändt på blåa rocken; En gruſlig pamp, den mången ſett Nedſabla hela flocken, Satt dragen till en tredjedel, I detta gula bälte, Och wille ut, ge den ſin del, Som trottſat denne hjelte.

24. Ibland ſå ſteg han upp och gick Med ſina ſtöflar ſtore, Som ſutto uti krigsmans ſkick, Och föga blanka wore; Han hade ſporrar uppå dem, Så ſtora, att de paßa Åt ſådan fot och karlalem, Med ſina kringlor hwaßa.

25. Sin ganſka ſtora höga hatt, Den gyldne knappen prydde, Han på ſin krönta hjeßa ſatt; Se'n ſtanna' han och lydde, Hur kämpewakten ſkyldrade, Så att gewären ſlamra': Man kunde ſe, han undrade, Ho kom till dödens kamrar.

26. Strax lättes blanka dörren opp, En Swenſker karl framträdde, Med ſkjuten, ſargad hjeltekropp, Dock miner inte rädde; Hans anſigt' war med blod beſköljdt, Nedſabladt, trampadt, ſlaget, Och bröſtet, ſom hans hjerta döljt, Had' groſwa ſkott intaget.

27. Hans hjerna ſatt i håret klent, Jag ryſer

det att nämna; Men glädes, att ej är förſent För himlen ſådant hämna. Han hade ſpänd piſtol i hand, Likſom han wille ſkjuta; Men dödens hårdt åtſnörda band Befallte'n förr att ſluta.

28. Han hälſade på ſwenſkt maner, Då Kungen nådigt ſwara', Och ſad': "Wi känna intet Er, Hwem ſkulle I wäl wara?" Jag är, ſad' han, en Swenſk Major, Mitt namn är Malcom Sinclair, Min ſjäl nu nylig af mig for, Från hjertats wrår och winklar.

29. "Hur," ſade Kungen, "blef du död? Du tappre krigsbuß ſtore! Du äſt i blod ſå färgad röd, Likſom du ſlagtad wore." Jo, ſade han, Hans Majeſtät! En oförſkämd Bellona Har ſå betalt de trogna ſjät, Jag gått för Swerges Krona.

30. "Ja ſå," ſad' Kungen, "men hör på: Hwar war du, när du dödde?" Tre mil från Breslau, när en å Ur mina ådror flödde. "Hwem mördat dig?" Sex Ryſke män, Som ſtulo af mig lifwet; Had' jag fått tid, jag dem igen, Skull' ſnälla piller gifwet.

31. "Ja ſå, då ſläß wårt Swerige än Med Ryßen uti ifwer?" Nej, Hans Maj'ſtät, han är wår wän, Så ſagdt åtminſton' bliſwer. "Nej ſäg! men hwad för ſlag had' du I Breslau till att göra? Säg, ſku' wi tro, att Kejſarn nu Will ſig på oß förföra?"

32. Nej men! det höres intet af; Mitt äfwentyr war detta: Jag for till Sultan i fullt traf, Min Konungs wärf förrätta. "Ack, Sultan! häll, häll, Sinclair häll! God wänner, Carlar alle! Här är en Swenſk från werldens boll, Som mördad nödgats falla."

33. "Se hwar han ſtår, och blodet ned I ſtri-

med ett lod, Så att jag nödgad's falla: Min ſjäl fort bort, mitt hjelteblod Och krafter bleſwo alla.

47. Se'n höggo de mig lem från lem, Faſt hjertat i mig picka'; Man orſak har berömma dem, Som, utan till att klicka, Förmådde ſkjuta mig ihjel Med elloſwa piſtoler: Den tolfte ligger ännu här För Swenſka Tolf Caroler.

48. Och ſåled's har oſkyldigt jag För owän mißtänkt bliſwit, Jag har för ſamma ſett min dag Och måſt' qwittera lifwet. Min ſjäl war ännu aldrig arg På Ryſka Kejſarinnan; Dock Ryßar mig ſom björn och warg Handterat härutinnan.

49. Och uppå ett förrädiſkt ſätt Man mitt porträtt utſände, Så att det ſkulle falla lätt, Mig ſlå hwart jag anlände: Nu ha de då ſin önſkan nått, Dock kan det mig hugſwala, Jag wet, min Konung detta ſkott Lär ofelbart bet . . . beklaga.

50. "Men Sinclair, hör!" den ſiſte Carl Till honom derpå ſade: "Säg, fick du ej, ſom tapper Jarl, Dig wärja för ſlik ſkade?" Nej, ſade han, de röfwad' bort, Som tjufwar, wapen mina, Och gjorde ſe'n proceßen kort, Och glömde mig att pina.

51. "Nu," ſad' Kung Carl, "wi ſäga kan, Det hjertligt oß förtryter, Att en ſå hurtig karl och man Så härda iſar bryter. Och ſtraffe himlen äfwen den, Som åt ditt blod ſig fägnar, Ell' ſändt de mördare och män, Ell' dem förſwarar, hägnar!"

52. "Men, apropos, häll, Sinclair, hör! Hur' är med Prutſka freden? Män' tro i folket hjertat dör Till tiden är förliden?" Nej, nej, Hans Majeſtät, tro fritt, Sultan har härda

näſwar, Och ſelas föga, hwar tar ſitt Och ojemnt byte jäſwar.

53. "Ja! men det wor' luſt höra få De gamle tappre Göthar Ännu en gång med mod gå på Och dela karla-ſtötar; Man menar, deras krutrök lär Kring werlden ännu lukta, Och ingen är, ſom icke ſwär Sig kunna tio tukta."

54. Hans Majeſtät, tro ſäkert, att Om de allenaſt finge Se Hans Maj'ſtäts durchſkjutne hatt, Det ſkulle dem ſå twinga, Att hela hjertat upp och ned I bröſtet ſkulle picka, Och deras ſwärd, på karlaſed, Begära blod att dricka.

55. "Kung Stanislaus, käre! ſäg, Hur' är det med hans lycka? Säg, wandrar'n än på ojemn wäg, På lyckans falſka krycka? Säg, will ej någon pußance Mer uppå honom tänka? Har då hans ſol gjort alliance Med mörkret, mer ej blänka."

56. Hans Majeſtät! han lefwer nöjd På lyckans lägre ſäte: Och tror man, han är föga böjd Mer om ſin krona träta. Dock törs jag intet gerna ſe I ödets dolda lagar: Han får henn' än en gång, kanſke, Om himlen ſå behagar.

57. Rätt ſom man nu ſå taltes wid, Så hördes litet bullra, Och utför fönſtren ſågs derned Helt många wagnar kullra. Man ſporde genaſt ho der war, Då bleka wakten ſwara': En ganſka ſtor Miniſterſkar' Är kommen här att wara.

58. En kom ſtrax in, fick audience; Hans ſak de ſnart afgjorde; Se'n ſlog han upp ſitt reverence, För hela kungabordet, Gick derpå ut, en ann' kom in Och för ſitt hof agera' Så fermt, att man deß ſtolta min Och ſlughet admirera'.

59. Ja, hwart ett hof af Japhets land Här hade en Miniſter, Som, med helt mjuka kärleks-

Förr'n owännen dig trugar, Att gå med ſig på fältet ut, Och faſt han gruſligt tappa', Så had' han dock ſå när en klut Bortriſwit af din kappa."

73. "Se'n fick du ej ditt Swerige ſe, Förr'n kort förr än du dödde, Du, ſom tolf år och twenne tre Dig på din klinga ſtödde. Nu är du kommen uti ro; Bli då, för Guds ſkull, ſtilla, Låt dem, ſom nu på jorden bo, På ſlika ſaker grilla."

74. Wid deßa ljufwa fadersord, Strax ſonens ögon runno, De ſtego åter till ſitt bord, Och ögon kärligt brunno; "Ja, ſade han, min ljufwa far! Jag wet wäl jag är döder; Men för den kärlek, ſom jag har Till Swerige, jag dock blöder."

75. "Jag wet hwad hjerta, kraft och mod Jag i Soldaten ſatte, När jag midt för hans ögon ſtod, Och ſjelf i ſäſtet ſatta', Och der jag red för Rytteri't Der wexte mod i bröſte, Der drog en karla-arm ſin plit, Och blod på marken öſte."

76. "Hjelp, Gud! jag kan ej utan gråt Och tårar mig påminna, Då jag och Renſchöld följdes åt, Wid Narwa, kranſar winna. Der blåſt's alarm, wi gingo på, Så ſolen hufwud ſkaka; Och Cronſtedt ſköt, ſå bergen blå Begynte till att knaka."

77. "Än Düna ſlag, än Cliſchow då, Än Krakau, Lemberg, flera; Män' tappre Swenſke bußar blå Ej der ſouvraint regera'? Auguſtus måſte ju af thron, När ſom han ſåg min klinga? Och nu . . . . . . Det kan mitt hjerta twinga."

78. "Faſt mången tyckte, att min ſol Sig ſänkte wid Pultawa, Och ſteg iunder mörker pol, Att låta ſig begrafwa! Så, tro mig fritt! had' Fredrikshall Mitt lif ſå brådt ej ändat, Had' mina grofwa ſtyckens knall Wäl nya ſolar tändat."

79. "Men nu är fåfängt tala om De förra fri-

ſka tider; Wi weta dock ej huru ſom Man nu på jorden ſtrider. Dock önſkar jag mitt Swerige godt, Jag, ſom deß Konung warit, Och klädt för ſamma många ſkott, När jag i fält har farit."

80. "Så må då wäl, I bußar blå, I lejon uti Norden! Låt ſe, I alltid på er ſtå, Och egen norra jorden! — Jag tackar er för hwar en dag Jag eder kommendera', För I gick på i mina ſlag Och weko ingendera."

81. "Gack, Sinclair, i ditt rum och ſitt, Sätt wärjan i din ſkida! Oß har dock himlen mycket gett, Hwarmed wi tiden lida! Wi ega ju en Gudafröjd I wåra Himlaſalar? Wårt läger är af nöje höljdt I täcka liljedalar."

82. Af denne hjelte ifren ſwann, Hans grymma ärr ej ſågos, Han ſig förnyad genaſt fann, Hans kropp ej mera plågas; Faſt han i werlden hurtig war, Och kunde tycken winna, Wardt han dock nu en annan karl, Som wi en gång ſka finna.

83. Strax ſteg wår Sinclair i ett rum, Som klart af perlor lyſte: Der mötte'n hjeltar, ſamma'n om Och honom kärligt kyſte; Der inne ſågs i blåa klä'r, På ſilkesklädda throner, Högborne, ädle, ſom gewär Ha burit för Tre Kronor.

84. En gudaluſt kringſwäfwade, Och allas hjertan nöjde, Jag ſkäda' det, jag bäfwade, Och mig till marken böjde, Jag knäppte mina händer hop, Och wördſamt gratulera', Med underdånig ſuck och rop, Dem, ſom ſå wäl regerat.

85. Se'n tog mig gubben wid ſin hand Och förde mig tillbaka; Jag gråt, att mina lefnadsband Förhindrad' mig att ſmaka Ett ſådant nöje, ſom här war, För dem, ſom wäl har lefwät, Och efter ärans krona har Med fulla krafter ſträfwat.